

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

»Razveseli dušu slugo svojega, jer k Tebi, Gospodine, podišem dušu svoju.« (Ps. 85, 4).
Iz Ulice d'Almeida sv. Kine

GOD. VI.

ZAGREB, 26. KOLOVOZA 1951.

BROJ 35

UČITELJ UCI APOSTOLE PONIZNOSTI

Veoma je zanimljivo, kako je Isus odgajao svoje Apostole. O čemu im je najviše govorio. Koje kreposti da si usvoje, jer su im najvažnije potrebne u njihovu apostolskom djelovanju.

Prije svega, tri su poglavite crte, koje mora posjedovati svaki pravi apostolski značaj. A to je poniznost, smisao za žrtvu i revnost u molitvi.

Spasitelj je učio Apostole kao praroditelje novoga Izraela, i učitelje Novoga Zavjeta. Prvo, što im je naglašavao, jest poniznost.

Sv. Augustin kaže: »Dvije vrste ljubavi boj biju na bojištu ovoga svijeta, a to je samoljublje, koje može doći čak do toga, da prezre Boga, i ljubav prema Bogu, koja vodi do prezira samoga sebes.

Spasitelj je navijestio rat samoljublju. Taj je rat započeo najprije na sebi. Sam je sebe neizmjereno ponizio. O tom govori Sv. Pismo ovako: »On buduću i biti Božjoj nije držao za nepravdu, da je jednak Bogu; ali je sebe ponizio uzevši bit sluge i postao sličan ljudima, i vanjskinom bio je kao čovjek. Ponizio je sam sebe i bio poslušao do smrti, do smrti na križu. A zato Ga i Bog uzvraća i darova mu ime, koje je nad svako ime, da se u ime Isusovo pokloni svake koljeno onih, koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom i svaki jezik prizna na slavu Boga Oca: Isus Krist je Gospodin.« (Filip. 2, 6—11).

Spasitelj je na sebi pokazivao ono, što je Apostole učio. Ponizio se. Ali je odmah apostol Pavlo pokazao na neizmjerne plodove te poniznosti Spasiteljeve. Sve je palo na koljena pred poniznim Spasiteljem. Sve Ga je priznalo Gospodinom i poslanikom Božjim. Tako će i ponizni apostol Kristov žeti uspjeh i slave svoje poniznosti i za sebe i na spasenje duša, kojima bude propovijedao.

Spasitelja je vodilo načelo u Njegovu radu oko spasenja duša: »Ja ne tražim svoje slave; ima, koji traži i sudie (Iv. 8, 50). U vezi s time On navodi, koji je razlog nevjernosti Židovskom, a to je: oholost i sebičnost. Zato i veli: »Kako vi možete vjerovati, kad primete slavu jedan od drugoga, a slave, koja je od jedinoga Boga, ne tražite? Ne mislite, da ću vas ja tužiti Ocu. Vas tuži Mojsije, u koga se vi uzdate. Jer kad biste vjerovali Mojsiju, i meni biste vjerovali; jer on je pisao za me. Ali kad njegovim pismima ne vjerujete, kako ćete mojim riječima vjerovati?« (Iv. 5, 44—47).

Oholost i sebičublje je uzrok svakomu grijehu i nevjeri, a poniznost je temelj svakoj kreposti i dobroti. Oholost i sebičnost se traži kod ljudi, a poniznost se moli od Boga. Zato Spasitelj se traži ni časti ni priznanja kod ljudi. On je samo na to

mislio, da vrši Volju Oca svoga, koji je na nebesima. Kod Njega je bila čudesa i skladna izmjena između Njegova veličanstva i poniznosti. A tako je to bilo i s Njegovim djelima. Tu poniznost je On htio uliti i u srca svojih Apostola. Zato je i njih pozivao i poticao: »Naučite se od mene, jer sam krotak i ponizan srecm, i nači ćete pokoj dušama svojim.« (Mt. 11, 29—30). Govorio im: Podite dakle svijetlim trgovinama samozataje i ljubavi, koja drugima služi. Onda će se i za vas svakoga pojedinoga moći reći: »Prošao je čineći dobro i liječeći sve, koje bijaše nadvlađao davao, jer je Bog bio s njime.« (Dj. 10, 38).

Poniznost je istina, oholost je laž i samoočuma. A Spasitelj kaže: »Istina će vas osloboditi« (Iv. 8, 32). Istina naime daje unutarnju slobodu od vlastite samovolje i neovisnost od ljudskoga straha. Poniznost je majka, nositeljica i hraniteljica svijui kreposti.

Čedne i smjerne duše uživaju dopadnost Božju. Ponizna službenica Iz Nazareta pjeva u Magnificatu: »Razpriš ohole u mislima srca njihova. Zbaci vladare s prijestolja, i podiže neznatne« (Lk. 1, 51—52).

Tertulijan zapauja: značajni dvojoj između Boga i čovjeka. Što name Bog uzvisuje, to svijet ponizuje, a što svijet uzvisuje, to Bog ponizuje.

I što svijet precjenjuje, to Bog posramljuje. Što svijet smatra velikim i uvažava, to Bog podcjenjuje.

Bog stvara svoja djela i kao nekim igranjem i Njegova se svemoć ne napinje: »Gospodin govori jednostavnima« (Pr. 3, 32) i odabire najjednostavnija sredstva za najviše ciljeve. Kod Njega je ono, što je najmanje, ključ velike stvari. Naprotiv svijet izdiže i cijeni nada sve znanje i moć, sjaj govorništa, lukavost diplomacije, zveketanje zlata i plemstva, a dosta često i bjesnilo surove sile.

Gospodin nije postavio rad i svršetak spasiteljskog djela ni na odliku visokog roda, ni na ničije duševne darove, ni na odabranu obrazovanost, niti na veliki i bogati posjed. On ih je stavio ponajviše u slabe ruke. Zato i veli svomu Apostolu sv. Pavlu: »Dosta ti je milost moja, jer se sila u slabosti potpuno razvija. Najradije ću se (veli stoga sv. Pavlo) dakle hvaliti svojim slabostima, da se nastani u meni sila Kristova. Zato su meni ugodne slabosti, uvrede, nevolja, progovaranja, ljekscob, poradi Krista, jer kad sam slab, tada sam silan« (2 Kor. 12, 9—10).

Tako je dakle Gospodin uzgajao svoje Apostole, u prvom redu, u najdubljoj poniznosti, iz koje je onda izlazila sila i snaga Gospodnja.

BOGU

S divljenjem Te duh moj gleda, Prauzroče svega. Bezjermi i Vječni Duše, Jaki, Nevidljivi. Nad gorostasima Tvoje svemira se divi, Kao i nad čudnim bićem crvica najstnijeg.

U silini Uma i Volje oku vidljiv nisi, U velikom i u silinom u Te samo areta, Ali Ljubav, ali Ljubav mrtva, rasapeta Na Raspelu, na Raspelu svud vidljiva vis

I najslade osjećam Te u dubini duše, Kada čuvstva nakon mnogih lutanja se skuše: »Oče moj, oprostite šapčuć pognut u dnu hrama.

I kad se duša Tobom bavi i kad Ti se moli I ko majci nježno teče, koliko Te voli, Tad sam kao dijete, što spava u pelenam

— UDRUŽENJE KATOLICKIH LIJEČNIKA u Japanu održalo je svoju prvu skupštinu u Tokju. Skupština je prisustvovala 130 delegata, koji su predstavljali više od 400 članova. Skupština je prihvatila rezoluciju, u kojoj se između ostalog kaže: »Mi katolički liječnici čvrsto uvjereni, da se čovjek sastoji od smrtnog tijela i besmrtno duše, svečano obećavamo, da ćemo se odnositi prema svojim pacijentima u skladu s ovim svojim uvjerenjem. Potpuno

svijesni naše teške odgovornosti za ljudske živote, radićemo u duhu kršćanske ljubavi i brniti ćemo za cjelovito i dugovječno zdravlje svojih sugradana. Istovremeno izjavljujemo, da smo protivni bilo kakvim pokušajima, koji temeljni su na uplitanju i/ili privlačenju, vrjedanju temeljna shvaćanja ljudi, pak, preziruć moralna načela, postupaju s čovječjim životom protivno prirodnim zakonima.

Nepouzdanje u Boga

Ne smijemo dozvoliti, da iz našeg srca nestane ufanja i pouzdanja. Čim počnemo u toj kreposti kolebati odmah slabimo i u drugim krepostima. Koliko nam iz duše nestaje ufanja i nade, toliko nam slablji mišao i svota djela. Tko je slab i nesavršen u nadi, ne će se nikada dovinuti do savršena kršćanskog života.

Pa ipak ima dosta ljudi, koji su pobožni i teže k duhovnom životu, a u ovoj su kreposti slabo utvrđeni. Padaju lako u nepouzdanje i malodušnost, a time im u duši slabi ljubav prema Bogu i vršenje ostalih kreposti. Čim to stanje opazimo kod sebe, treba da odmah ohrabrimo srce i od vjoma ufanje, te dalje napredujemo na putu k savršenstvu.

Još je veće iz očajanje. To je gubitak svake nade, gubitak veze s dobrotom Božjom i s Njegovim obećanjima. Očajanje je veoma pogubno i teže se liječi, nego nevjera i mržnja na Boga. Kad čovjek izgubi svaku nadu u postignuću dobra tada napušta svako krepostno djelo, i predaje se svakom opasnomu, te tako hrlj u propast. Sv. Ieronim kaže: Učiniti teški preokret iz duše u nadu, a očajati znači strovaliti se u pakao. Nikada se zato ne predajmo očajanju. Makar su kako teški i bezgledniji prilike kod nas, ima uvijek nade, da se s pomoću Božjom iz zla izvucemo i dođemo opet na svijetle putove kreposti i savršenstva.

Nepouzdanje i očajanje mogu da imaju raznih uzroka. Jedan je od njih pogled na prošli život i počinjene grijehe. Zatim pomisao na našu slabu i kolebljivu volju te vraćanje u iste grijehe i pogreške. Napokon pogled na množinu kojekakvih zala, koja nam očište u budućnosti.

Ako nas napadne malodušnost zbog množine naših grijeha treba da si dozovemo u pamet, da su naši grijesi i po broju i po veličini ograničeni, a Božje milosrđe je neograničeno. Treba da imamo na umu riječi sv. Hieronima: Što su grijesi prema neizmjerenoj Božjem milosrđu? Ništa drugo, nego slaba paučina, koju svaki vjeter raskida i koje nestaje pred našim očima. Jednako, kao kad bi u more mlijeka ulio jednu kapljicu gorke žuči. U stvar je milosrđe Božje još i veće.

Ako nepouzdanje i malodušnost potječe od sadašnjih grijeha i pogrešaka i od nestalnosti i slabosti naše volje u izvršenju dobrih odluka, treba da u sebi probudimo pouzdanje u pomoć Božju. Potpuna pobjeda nad našim zlim nagućima je djelo nade i dar Božji, koga On nikomu ne uzkratuje, kao se u Njega uzda i koji Ga za taj dar moli.

Ako nam se u duši rodi nepouzdanje i slaba nada, radi straha pred zlamu, koja nam u budućnosti, a osobito u vječnosti prijeti, treba da se sjetimo, da je Sin Božji podnio za nas tešku muku i smrt baš zato, da nas oslobodi od vječnih kazni i osigura nam blaženstvo u nebu. Osim toga treba se sjetiti, da Gospodin Isus Živo želi i upravo želi za spasenjem svakog i najzabacenijeg grešnika. Sjetimo se izgubljenih ovce, razmetnog sina, i da je Anđelima u nebu veće veselje nad obrćenjem jednog grešnika, nego nad devedeset i devet pravednika. Svaki dan treba da budimo pouzdanje i nadu. Treba da govorimo s pobožnim Jobom: Pa da me i usmrtili, uzdat ću se u Njega... On će mi biti okupitelj. Treba da govorimo sami sebi: Moj Isuse! Tako je veliki zašlog spasa, koji si mi dao, da ne ću prestati ufati se u Te, pa da me i namoliti usmrtili, a osobito u Troje božanske pravde. Ti si moj Spasitelj i Otkupitelj, zašto da se tresem i čega da se bojim?

Časovi odmora

Jedan profinjani kulturni kritičar govori oštr-m. ali izgleda, ispravni m riječi e časovnja našega odmora. On ve li: »Nas građanski život jest znanjan i kulturostanovni u toliko, a koliko je život rada i života našega pavana. A na protiv on često duboko pava s tog ni- vna (razine), čim se radi o večernem odmoru. Ovi namne isti ljudi, koji su u svom radu vrijedni čučenja, postaje u najveće sluđujava nepodužni i ravnodušni, kad napuste ured, tvornicu, svoje radilište i započinju svoj drugi život odmor i zabave. Oni du- ševna prevode, a da ni ne znaju, dva razlika života, jedan svančani život, pava snage; i drugi život odmora. pava nivoavošće.

Ovo su oštre riječi, kojima se osuđu- ju svakove nezgodne pojave. No hoće se reći, da toga ipak ima. Hoće se time kazati, da se nađe poostala ljudi, koji tako zvanu kulturu shvaćaju ponajveć- ma kao vani i same vanjski osjevi za zadovoljanja, a ne kao dostojna umjeće, koje bi bilo za tim, da nam oplemeni, da poboljša naš zemaljni boravak, što se odvija na ovoj zemlji putevima obras- lina trnjem i korovom.

Cesto se radi namne: da se nešto učini, da se poslovanje poveća, da se stvoji usledan položaj u svjetlu. Da se riješi neko znanstveno pitanje ili tehni- čki problem. To je sve naravno. pravo i ljepo i u izvjesnim granica- ma i tako drugo. Ali ako dostojna i u osigrati život, ako se ne može ući u čas, kad se neko ljudi ne neki posao taku i u toliko osigura, da se za- gonne najviših ljudskih ideala, za nje- gov vjerski život ne prezine njevan možni četvrt sata. Ili ako nešto svoj posao obavija na takav način, da se to prethi kršćanskim životnim načeli i, ako takav posao radi postaje besmis- len i čovjek ne može ući u uspjeh svih vanjskih uspjeha.

Napuštili Lazarini, koji čitav drugi život i dugi dan lijevo ležu u vrcem pljesku na morskoj obali, daju da ih sunce prži, a za jelo isprose po koji za- ločaj ili jednu pu koju rajčicu, živu u izvjesnom smislu zadovoljni, nego ih bogat industrija, koji si je čas i još malo radila slavu svojom tehničkim pitanjima, kako bi postao sve bogatiji i bogatiji. I zbog toga cijeli tjedan ili je mogao naći ni četvrt sata, da ga posveti šeko kao čovjeku ili da se zamisli u svrhunaravne misli i vječne istine.

Naravno, da su takovi ljudi radi- do govorili o sebi i drugima, da oni svojim prekomjernim naperima koče- me čovječanstvu i napretku u najveće- oći najrti. To je bilo doista velično opravdanje, koje namne, kada kraj- ni se ne bi blo takav čovjek prepodan. A oim toga namne čovjek, da bi on, koji su sami sebe učinili radnja robo- vima, rado bili i svojoj suhrad name- niali taj jarum. Tako se dogodilo, da je industrija, koju su rukovodili možda namarijiviji ljudi svih vremena, za- rebila čovječanstvu u najveće- oći, da ne bi ostakna slavu i računali bi bili došli na to da u svaki daljnji radi- sat njihovih podložnika, donosi prijavi veći dobitak, propovjedali su i pjevali su pjesme radu u najradikalnijim na- pjevima, a računali, koliko im koristi donosi produžen rad. Tako su bili sa- pešli narode u zlatne lance, ali se došto- ra nije moglo u dovoljno mjeri izgra- diti ljudska i odgojna bolnica za krahovne, što namne bolesne i odludne- zadne robove.

A da je im općim prekoradnim stavova bila podneta svjetska kul- tura? Riječ »svjetski rat« je iscrpili odgovor na to pitanje. Onaj isti duh, koji je bio ljude za volju dobitka po- zivao na radne životinje, nije se bojao da žrtvuje krv i život milijuna ljudi u ratu, samo zato, jer se je toga nadao slavnih postojstva i postivanja čovječ- jega dostojanstva, morao se usprotivi svakoj ovakovoj nakani, koji je šila za tim, da se pleše oko zlatnoga teleta. Mi- slimo na zemlji samo zato, da produ- ciamo materijalna dobra, nego da isto budemo i ljudi. Kršćanski narodi su se uvijek teško držali kad su se zahova- dili i pitali i tražili s poganskim lov- čima zlatne

Svaki je onaj uvijek dobro došao i običajke je pozdravljao, koji bi mogao da prekumjerne ratne terete skine i le- da euka fer su junaci zaradila i junaci rata uvijek željeli, da se barem malo os-

NEMA ČUDOREDNO NEODREĐENIH ČINA

Čini, što ih izvode mala djeca, luđaci i svi mi u snu, jesu čudoredno i određeni ili neodređeni čini. Ti čini nisu su čudoredno dobri, ni čudoredno zli. Niti se ubrajaju čovjeku u zalogu, a niti u kaznu. Razlog je, što mala djeca, luđaci i svi mi za vrijeme sna, nemamo uporabe razuma ni slobodne volje. A gdje nema uporabe razuma sa slobod- nom voljom, tu nema rasuđivanja, tu nema izbora, tu nema odgovornosti, pa dosljedno ni kazne ni nagrade. Čovjek bez razuma i slobodne volje jednak je životinji, a kod životinje nema ni govo- ra o kreposti ni o zloći. Životinje ne se zove na sud, jer nije odgovorna za svo- je djela.

Svi pak čini, kod kojih je sudjelovao razum sa slobodnom voljom, zovu se moralni ili čudoredni. A svaki je čudoredni čin u dnevnom životu dobar ili zlo. Trećega nema. Čudoredni čini su svakidašnjem životu ne može biti in- diferentni ili neodređeni. Ne može biti nešto takvo, što nije ni dobro ni zlo.

Mnogi postavljaju poteškoću ovako: pjevati, igrati se, kartati se, poći na šetnju, baviti se kojom vrstom šporia i slično — pa ti su čini neodređeni; za- što bi ti čini morali biti dobri ili zli? Gleđete te čine u svakidašnjem životu. Tu te čini daju zamišliti na podru- čju umovanja kao neodređeni, t. j. ni dobri ni zli, ali u dnevnom životu je drukčije. Kad netko pjeva, što pjeva? Ako pjeva lijevu pjesmu, čin je dobar. Ako pjeva rađnu pjesmu, čin je zao. Ako sadući pjesme nije ni dobar ni zao, onda se nita, zašto pjeva? Ako nje- va Dugu na slavu ili da sebe i drugoga »povele čini te dobar. A ako pjeva u tom načinom da drugoga vrijeđa i zavrta, čin je zao. Uvijek u životu po- čini ili predmet takav ili svrha, ili ko- liko okolnost koja određuje da je pjeva- nje dobar ili zao čin. Uzmimo igru. Djeca su namorna od naporna oćenja izum kaže, nekog se malo pjevanje, nekog se prokušati da se odmore i osvie- že da mogu opet u uspjeh učiti. Svrha je igre dobar, a je zato i samo igranje dobar čin. Kad bi pak djeca pobiegla od kuće na igralište i tamo se

igrala da izmaknu školi, igranje bi bilo zao čin, jer je svrha igre bježanje od škole — zla.

Netko se karta o tom nakanom, da drugoga prevarti i tako nepoštenim načinom dođe do tuđega novca. Ovdje je zla nakana, pa je i samo kartanje zlo čin. Ali ako je netko čitav dan naporno duševno radio, slagao račune, izradio bilancu, pa je upravo utučen od umor- a i živčane napetosti, malo kartanja i zabavu, da se čovjek odmor i osvježi, dobar je čin.

Poći na šetnju radi zdravlja, odmora i oporavka — svrha je dobra, i takva je šetnja dobar čin. Kad pak kćerka pođe sama na šetnju i tamo se sastaje s osobom drugog spola, i za vrijeme šetnje se zbivaju takvi događaji, koje, kad bi otac i majka znali, ne bi odobrili, takva je šetnja zao čin.

Baviti se nogometom ili drugim špor- tom samo zato, da se vrijeme utuče, to je zao čin. Baviti se nogometom ili dru- gim šporom radi zdravlja ili da se šporati nešto izvršava, od čega će živjeti, takva je šport dobar čin.

Tako i kod svih drugih, naoko neznačajnih čina, koji na polju života umovanja mogu biti neodređeni, ali u životu su sigurno ili dobri ili zli.

Sveto Pismo potvrđuje ljepo i jasno ispravno ove filozofske nauke. Spasitelj Isus Krist je jednom zgodno re- kao: »A ja vam kažem, da će za svaku praznu riječ, koju kažu ljudi, dati račun na sudnji dan« (Mt 12, 36). Prema tome, moras riječi, makar izgleda da je bez ikakve vrijednosti i značenja, a on- de bi bila dobra ili zla, i radi toga će čovjek za nju na sudnji dan dobiti priz- njenje ili kaznu. Na drugom mjestu veli Spasitelj: »Koji nije sa mnom, protiv mene je i koji sa mnom ne saire, prosi« (Lk 11, 23). Ili činio dobru, onda samo sa Spasiteljem. Ili činio zlo, onda samo protiv Njega. Ili činio do- bre čine, onda sa Spasiteljem sabre- mo, Ili činio loše čine, tada prosišamo. U praksi dole ili svakidašnjem životu nema neodređenih čina, nego prošetaju samo dobri ili zli čini.

POMOLIMO se GOSPODO

Bilo je to g. 1787. George Washing- ton, američki narodni junak i prvi predsjednik Uduženih Država Sjeverna Američke, upravo je zapravljao a 85 drugova o daljnjoj sudbini nove države. Tada se digno Benjamin Frank- lin, jednako slavani američki državni i državcar, tada već starac u 81. godini, te reče:

— Moja gospodo, pomolimo se Do- go, čim viča u starost, i što duže ži- vimo, to mi postaje sve ljepšim, da Bog upravlja sudbinom ljudi. Ako vrbac ne pada s krova bez Njegove volje, ka- ko se onda država može utemeljiti bez Njegove pomoći? Zato ponavljaj: Po- molimo se!

Mnogo godina prije toga putovao je taj isti Franklin, (koji je pronasao no- voplovno, dokazao razliku između pozitiv- ne i negativne struje i postavljanje Geis- slerije) putovao je u Europu u Ameriku. Bio je među slavni umov- njak, te je razmišljao o transifina. He- lij je doživio i o planovima za buduć- nost. Najednom udari silan grom, u jarbol pokraj njega te ga rascljapa na dvoje. Franklin pada na tle, a kada se uzdigao reče: »Hvala Ti Bože!

Kasnije je tumačio: »Na čemu sam zahvalio Bogu? Što mi je spasio život? Na to sam pomislao tek poslije! Zahva- lio sam Bogu, što me je podstijelo, što je On, a što sam ja!

U JAPANSKOM GRADU HIROSHI- Mi katolčki održali avodemu besne- moračju žrtvama atonske bombe dne 6. kolovoza kao na dan 6. godišnjice ovog tragičnog događaja. Svočlane za- dušnice je služio apostolski delegat u Japanu. Dopršeni su vđarski poslovi na gradnji velikog svetišta, koje se gradi u imenovanom gradu kao spomen na žrtve atonske bombe. Zanimljivo je, da se u obred za gradnju ovog sve- tišta u nakane među ostalim i glavni ba- dječkih boza sekta »Šijon« i »So- to«.

— BROJ KATOLIKA u kanadskoj pokrajini Ontario narasao je na 400.000. Katoličke škole u ovom pokrajini imaju 1.600 razreda sa 30.000 djece.

PODLINKA

Pismo prijateljici

Pišeš mi... Cesto se vraćam s ra- da u kasne sate osamljena puteljkom. Što vodi preko krša a pored osamljene staze. Prvo se još i u daljini su- narak je po i ono se jedva nazire i zande me i noć stiči prije nego ja sti- gnem kući.

Kako je neprijatno prolaziti kroz tu samotu, kroz tu već noćnu tišinu. Ako je mjesec osvijetljava, još je ne- prijatnija. Neonirne sjene uznašnjih grana čine se ko sablasti što progone jedina drugu ili stravično plešu oko mene. Moj vlastiti korak pričinja mi se tuđ, kao da jeka nekoga postaje zvuk koraka nekog, tko me slijedi, stanem ili ja i osluškujem, stane i on — pritiagne čeka, požurim ja, požuri i on čini mi se, sa čas stiči će me. Bježala bih, da me nije sama se- be sid.

Razumijem te, draga, i osjećam, kao da s Tobom prolazim tim samotnim puteljkom i vidim tvoj stani. Da... Ali zašto ne pozoveš sa sobom svoj prijatelja, neka te on prati uvijek na

tako samotnim i neprijatnim pute- vima.

Ne mislim onog koji se plaši možda i više nego ti sama — a ne bi onaj, koga bi se zapravo i morala bojati. Dobrog, najboljeg prijatelja svog za- malo neka te prati — Domišljaš se, — da, svog Anđela Čuvara pozovi. — On će rado poći, on će Ti se sigurno odazvati, taj hrabri, neustrašivi, taj dobar, najbolji prijatelj. Već te čuvara — reći ćeš mi: ta ni- sam više dijete. Ne, nisi, ali ne bere Andelo Čuvar cvijeće samo s djecom, ne vodi brižno samo djecu preko opa- kojčevicu dječje. Je li onaj, koji pra-

ti mladog Tobiju na njegovu putevo- nju, koji pomaže sv. Izidoru, oslobađa sv. Petra vadeći ga iz tamnice... ali dosta je — zovi ga samo, neka te pra- ti, neka te čuva, vjeruj, on će se rado odazvati.

I ti ćeš, u društvu s njime, prolaziti tim samotnim putem, kroz sumraku i kroz noć sigurna, mirna, radostna. Te me će biti više noć strave, nego pava- čarne ljepote, usmilić će se sjaj zvijezda, i šum grana kroz tišinu svijetle noći šapat će ti o mtru i ljepoti, eun- čanje cvrčaka bit će ti mila svirka, koja će te pratiš do doma, svirka, i ti ćeš radostno usiti na dragu vrtu.

Da, pozovi ga samo, pozovi svog dobrog, svog najboljeg prijatelja — Anđela Čuvara. To te molji

Tvoja prijateljica.

Pismo prijateljice

— Molim vas, Oče, jedno ljepo mje- sto u raju, zamoli sv. Petra jedna mla- da djevojka, što je maločas nadšla. — Sv. Petar se prijazno osmjehne: — Polagano, prije moramo drugo i

izvadi gotovu knjigu, kao što to na me- dovima čine i započe Petar.

- Puna,
- Zam'nanje?
- Krujačica,
- A da vidimo dalje — i svatom do- bra, ponašanje dobro, oproštenje sve.
- Sv. Petar je radno pogledao: suda, koje namne želje?
- Zeliš li među Anđeli, što pjesme pjevaju u nebeskim dvorovima?
- Želiš li uživati u nebeskoj glasbi?
- Nisem nikad imala alaha.
- Onda?
- Oče, bi li mi bilo moguće u pra- nju Bl. Djevice Marije, to ali želim naj- više, to želim.
- Ali, dušo draga, pređine je sv. Pe- tar, za to treba, neke više nego samo dobar... nego da vidimo.
- Jesi li možda često sv. Krunicu od sv. Marije?
- Svaki mjesec, Oče.

(Nastavak na strani 3.)

XV. NEBJELJA PO DUHOVIMA

26. VIII. 1951.

U današnjem sv. Evanđelju čitamo ukraslo (Luka 7, 11-16), kako je Isus ušao mladica iz Naizna. Isus je došao u Naizn susreo na gradskim vratima sprovod. Izložili su mrtvaca, mladica, jedinca udovice iz Naizna. Isus se razlazi nad zaplakanošću udovicom, zaustavi sprovod i reče mrtvaku: Mladica, kaštem ti ustani! I u ta čas mrtvac uskrsne. Sve je prisutne obuzeo strah i slavili su Isusa:

1. Izložili su mrtvaca. To je dvagdanja pojava, da ljudi umiru i pokopaju se. I mene će jedamput izložiti iz kuće, grada, sela i nositi u grob. Mislimo često na odlazak s pozornice ovoga svijeta, i prolaz na drugi svijet. I nikad nas više ne će biti ovdje. Potrudimo se, da tako živimo, da nas kod našeg odlaska sretno Isus sa svojim učenicima, kao što je sreo danas mladica iz Naizna, pa da i nas uskrsni na novi, vječni život blaženstva.

2. Izložila jedinca sin udovice. Zato je majka toliko počivala. Djeca su blagoslov roditelja i pomoć u starosti, zato što ih je više, to treba da su roditelji radosniji. Blago roditeljima, koji dobro uzgoje svoju djecu; time su uzgojili i djecu Božju, i bit će zato posebno nagrađeni. A kraj dobre djece i roditeljima je u starosti dobro. Isus je majka otkrio drugi svijet, dvagdanja se za njih molo i prikazuju sv. Mise, te im tako vraćaju dobro za dobro.

3. Isus je bilo žao udovice. Bogu se smilj svaki, koji na zemlji trpi kakvu nevolju, žalost, bol, a osobito mu se Srce smilj nad udovicama i siročad. Na tom osjećaju počiva sv. katekizma djelotvorna ljubav prema bližnjemu. Ima socijalnih problema, koji se ne daju riješiti dekretima. Takav je problem siromaštvo i bijeda. Siromahe imati čete vazda sa sobom, rekao je Spasitelj. Taj problem može da riješi samo ljubav. Kršćanska karitativna djelatnost djeluje od postanka kršćanstva do danas i ublažuje nevolju, gdje god je naše. Nastojimo, da je više uključimo u plemenitu akciju djelatovne kršćanske ljubavi prema nevoljima.

4. Isus je uskrsio mladica od mrtvaca. Kako nam se time može da utvrdi vjeru u Isusa! To može da nam je vlastitom moć doživiti u život, taj je siguran gospodar života i smrti. A i nada nam se jača, jer ako je mladica ustao na Isusovu riječ: »Ustani! nadamo se, da ćemo i mi na sudnjem danu ustati na Njegovu riječ. A što se će da ljudi takova. Isus je to sve učinio samo iz ljubavi i samilosti i nas On diže iz groba grijeha iz ljubavi i samilosti, kad nam ih u sv. Isposvijedi oprašta. Vratimo mu dakle ljubav za ljubav dobrim djelima i kreposnim životom.

† ČASNA MAJKA AGNEZA
OD ISUSA

Sestra sv. Teresije od Djeteta Isusa umrla je u Lisieux u 90. godini života 28. srpnja o. g. Dug život, sav ispunjen velikim djelima vječne vrijednosti.

Majka ju je isprošila od Bezgrešnog Zabelo, g. 1860. i nakon 9 mjeseci 7. rujna 1861. rodila — Mariju Paulinu. Bila je ljubimica majke i njezina utjeha u času smrti: »Ti ćeš biti redovnica, ali što će biti od Leonijice i male Teresije?« Oca Male Kraljice bila je »dragocjeni biser«. Stupila je u Karmel Lisieux g. 1882. i dobila ime Agneza od Isusa. Za sobom je povukla svoje sestre Mariju, Teresiju i Celinu. Leonija je ušla u red Pohoda. J.

Poslije majčine smrti bila je »mala Majčica« i odojiteljica sv. Teresije, a u samostanu bila joj je »drugi put-malom Majčicom« kao poglavarica. Svetost Male Teresije je veliki plod ovdje. Č. M. Agneza. Po njezinu molbi, a u napisala predgopćenju »Povijest jedne duše«. Č. M. Agneza skuplja je Svetičine riječi za vrijeme bolesti pod naslovom »Verba novissima« (zadnje riječi).

Č. M. Agneza Svetica je povjerila svoju mislju: da daje dušama svoji mali put pouzdanja i ljubavi, da nauči ljubiti Boga, kako Ga Ona ljubila. A i svoje obćenje: da će iz neba spasti kraljicu ruža na duše. Poslije Svetičine smrti č. M. Agneza je upregla sve sile, da javi malim dušama mišlju svoje Male Sestre. Proširla je »Povijest jedne duše« na sve strane svijeta.

Uspjeh je bio neočekivan. Odsavna su stizala pisma, koja su konačno stigla milijunsku krojeva. Male duše koje su na zagor sa »Teresije« i tražile uspomene (relikvije) od Nje, i Njezine slike. Do proglašenja Teresije svetom raspalo je 17 i pol milijuna uspomena i 32 milijuna slika sv. Teresije. Ali — kije ruža nije bilo Velika kušnja! To ne smeta č. M. Agneza. Ona dobro pozna svoga veličanstvenog Isusa, kad je u spaval Ona neumorno dalje širi pokret maloga puta. Konačno nakon dugih šest godina dolazi prvo čudo na zagovor Male Teresije i otada pada obilna kije ruža. Č. M. Agneza bilježi sve to u omakne knjige »Kije ruže«. Započinje postupak za proglašenje Teresije blaženom. Papa bi. Pijo X. vlastitorno određuje poveljenje postupka u Rimu. Benedikt XV. zanosno se izjavljuje o junačkim krepostima s. Teresije. Pijo XI priznaje nadnaravnost čudesa na zagovor s. Teresije i g. 1923. proglašuje je blaženom. Ču-

da ne prestaju i g. 1925. papa Pijo XI. proglašuje bi. Teresiju svetom, a g. 1927. zaštitnikom svih misija u istom redu sa sv. Franjom Ksaverskim. To je veliki nadahnuti događaj sv. Teresije. Papa Pijo XII. proglasio ju je g. 1943. drugotom zaštitnikom Francuske u istom redu sa sv. Ivanom Darc.

Veličanstvena bazilika sv. Teresije u Lisieux djelo je č. M. Agneze. G. 1937. posvetio ju je današnji sv. Otac Papa Pijo XII. kao tadašnji državni tajnik. Izvanredno rijedak slučaj, da državni tajnik odlazi iz Rima u svojstranu logatni Posveta je izvršena posred nezapamćenih svečanosti nacionalnoga euharističkoga kongresa. — Č. M. Agneza dala je i sredstva za sjajan papinski zavod »Russicum« u Rimu, koji stoji pod zaštitom sv. Teresije od Djeteta Isusa i od Presvetaoga Lica.

Č. M. Agneza osnovala je knjižnicu i mjesječnik za širenje štovanja sv. Teresije. U toj je knjižnici izdano preko 20 djela, od kojih je Lavelle-ov »Život sv. Teresije« nagradni Francuska akademija.

Sva je ova velika djela i preslavne događaje pripremila i u njima imala sudjelja č. M. Agneza od Isusa. Pomena i skromna i sve poštenja i skromnija, što je više rasla slava njezine »Male Svetice«. Ali najveće je djelo č. M. Agneze — njezino vlastito duhovno posvećenje. Svojim je svetim životom obnovila pravi karmelski duh u Lisieux (Lisieu). U tom su je izdala i dvije izabrane duše. Koje su na zagor sa »Teresije« ušla u Karmel u podmakloj dobi: č. M. Marija Andeoska i č. M. Izabela od Presvetaoga Srca. One su bile žive sile sv. Teresije i umrle na velikom giasu svetosti g. 1917. Za to ima veliku zaslugu odoj č. M. Agneze.

Sv. Teresija je uvijek gojila najvijeće osjećaje ljubavi i poštovanja prema svojoj »Maloj Majčici«. Sada sjednjenjena a njome u nesibama u nerazvijenoj jedinstvu duša pjeva nezrečice pjesme beskraino milosrdnoj Ljubavi Božjoj.

— U MONTEVIDEU će se od 21. do 28. listopada održati Interamerikanski kongres katoličke ženske mladeži, na kojemu će se raspravljati o problemima katoličkog laičkog apostolata u Iberskoj Americi. Glavna tema kongresa će biti: »Kršćansko svjedočanstvo u modernom svijetu.« Pokrovitelj kongresa ima msgr. Pizzardo.

Mistička Enklukta
PAPE PIJA XII.

SKOLA I ŠTAMPA

Mladici, posebno oni, koji se posvećuju studiju književnosti, znanosti i umjetnosti postat će jednoga dana vođe društva. Radi toga iako je shvatiti ogromnu brigu, koju treba posvetiti uvećanju broja škola i koleža. Poglavarima misija živo dakle preporučamo, da ne štete sredstvima, brige i truda za ovaj cilj. Škole zapravo pružaju misionarima velike mogućnosti za doizak u dodir s poganskim svijetom, a prije svega, da lakše privuku gipku mladost, da upozna, cijeni i prihvatiti katoličku nauku. Na ovaj način odgojeni mladici postat će budućih rukovodilaca javnih poslova i narod će slijediti njihov put. Apostoli naroda je propovijedao visoku evanđeosku mudrost također i učenjacima, kao, kada je na atenskom Aeropogu prisustvima otkrio »Boga«. Iako ovaj način ne će biti mnogo obavezan, ipak će na mnoge blagotvorne utjecati upoznavanje s nesekom ljepotom kršćanske vjere i sa životom ljubavi njenih slijedbenika.

Škole i koleži su vrlo korisni i za to, da opovrgnu sve one strahote, koje protivnici katolizama svakoga dana sve više njeemu šire, a koje strahote više manje otvoreno zahvaćaju na poseban način duše mladica.

Nije ništa manje korisno ni širenje dobre štampe. Vjerujemo, da se nije potrebno mnogo zaustavljati na ovom pitanju, jer je svima vrlo dobro poznato, kako veliki upliv ima dnevna i periodična štampa, bilo da treba osvjetljavati kršćanske istine i preporučiti dušama kršćanske kreposti, bilo pak da se pokuša na zabudnu, koje opovijaju pod obličjem istine, bježe pak da se pobijaju bezvjerjaka i anti-socijalna načela. Na ovom području je mnogo toga učinjeno, ali sasvim fin ostaje još uvijek mnogo toga da se učini.

ZDRAVSTVENA POMOĆ

Drago nam je još živo preporučiti djelo zdravstvene pomoći, kao bolnice, bolnice za gubavce, dispaznere, skloništa za starce, mjesta za pružanje pomoći majkama i djeci te za pružanje pomoći u potrebama svake vrste. Ova nam djelatnost izgleda kao najljepše cvjetke iz vrta misionarske karitativnosti i doživlje Nam u pamet silku samog Božanskog Spasitelja, koji »prolaže blagoslivljujući i Nježini sve« (Act. 10, 38).

Bez sumnje cijela ova odlična djelatnost ljubavi ima moćni utjecaj na duše njezinih, ali i pripremi i prakticiranju njene nauke. Isus je rekao Apostolima: »I u kojijed grad uđete, ako vas prime... liježite bolesnike, koji su u njemu i recite im: Prbližite se vama Kraljevstvo Božje.« (Luk. 10, 8, 9).

Misionari i časne sestre, koji namjeravaju da se jednoga dana posvete uspješnom pranju ovakve pomoći, trebaju radi toga da se tehnički i znanstveno dobro pripreme prema današnjim zahtjevima. Znamo, da ima diplomiranih časnih sestara, koje za služuju punu i posebnu hvalu za to, što su temeljito pridobile prozudavnu liječenja strahovitih bolesti, kao što je guba. Nijma, kao također i svima onim misionarima, koji nesebice služe u bolnicama za gubavce upućujući Naš Očinski blagoslov i Naše divljenje za njihov visoki duh kršćanske ljubavi.

Za medicinsku i hirursku službu bit će od pomoći potražiti pomoćnike među svjetovnjacima, koji ne raspolažu samo potrebnim diplomama i spremnošću, da napuste domovinu, nego, koji svojim poslanjem i svojom profesionalnom sposobnošću svojim odgovarati svojoj službi.

..... naprije pokazao i dao da gleda prvom dalekorozornu pjevaniku Mitousova, koji je ovaj posao. On ne sadrži nikakvu vođu, jer na Mjesecu nema vode, ali je to početo ime zadržano. To su velike nisko ležeće sive ravline, tu i tamo opkoljene gorskim sedlima i malim tvorbama sličnim kraterima. Na Mjesecu nema ni atmosfere (zračnog obvoja). Zbog pomanjkanja atmosfere mnoge najobličnije pojave (Nastavak na strani 4.)

Mjesec je Zemljim pratilac (satelit). Kruži oko Zemlje, a skupa s njome opet oko Sunca.

Mjesec je po svome promjeru nešto veći od četvrtine naše Zemlje. Njegov promjer iznosi 3473 km.

Udaljen od Zemlje samo 2 i pol nebeska milimetra ili tačno 384.400 km, što ipak daje 30 zemaljskih promjera, odnosno 60 zemaljskih polupromjera. Avion, koji bi letio u pravcu Mjeseca

FISMO PRIJATELJICE

(Nastavak sa strane 2.)

- Samo?
 - Ah!
 - Nisi mogla više?
 - Mogla sam, prizna ona, ali nisam smala, da je...
 - Da, Gospoda, toliko volj sv. Krunicu — bila si opanometa, često.
 - Oče!
 - Da, barem bi se mogla stići pismama prijateljice — onog malog pismenice u tvora staklću poruženog zlatnim rječicama:
 - Druga, ako želiš bolji položaj onkraj grada, a u tvoj često sv. Krunicu —
 - Oče!
 - Ništa, Oče, ja više ne mogu pomoći.
- Duša je ušla je postidna i žaleći. Da ne bismo možda i mi jedinom žalbju?

M E S E C

brzinom od 1000 km na sat, stigao bitamo u 16 dana.

Mjesecova staza gibanja oko Zemlje položena je u svjezdanom pojesu zodiaka (životinjskog pojasa), kao i kod planeta. To je poljas prostora oko Sunca, u kojem se nalaze planeti sa svojim mjesecima, među njima i naša Zemlja i njezin Mjesec, u vječnom kruženju po svojim određenim stazama.

Na svom putovanju Mjesec stigne u određenom času između nas i Sunca (u konjunkciju) i okreće nam tada svoju mračnu stranu (mi je na Mjesecu). Krećući se dalje oko Zemlje na istok, dolazi u položaj, da mu vidimo jedan dio osvijetljene strane (u fazi Mjeseca) i vidimo ga uvećano kao zapada od nas poslije Sunca. Narednih dana Mjesec se pomiče sve više na istok i mi vidimo sve veći dio osvijetljene ploče, a zapada sve kasnije. Kada se je udaljio od Sunca 90 stupnjeva, t. j. obilao četvrtinu kruga, kažemo, da je u kvadraturi — prva četvrt. U tom položaju vidimo mu otkrivenu jednu polovinu ploče. Nakon toga udaljuje ga sve više i osvijetljen dio postaje sve veći, dok ne stigne u točku, koja je daleko 180 stup. od Sunca, te kažemo, da je Mjesec u opoziciji sa Suncem, da je u »stap 111 pun Mjesec«. Zemlja se tada nalazi između Sunca i Mjeseca i ovaj je

okrenut nama licem sasna osvijetljen — diže se na istoku, kad Sunce zapada. Mjesec putuje oko Zemlje dalje i osvijetljeno mu lice pomalo nestaje, stije opet u kvadraturu, 270 st. daleko od Sunca, a kojem položaju vidimo osvijetljenju njegovu lijevu polovinu. Tada je posljednjaja četvrt. Te Mjesec izlazi 6 sati prije Sunca. Nakon krećući se dalje po svojoj kružnoj stazi stigne Mjesec ponovno u — konjunkciju sa Suncem, t. j. opet je mijena Mjesec. Od jedne mijene do druge prođe 29 i pol dana.

Mjesec na svojoj putanji stalno okreće isto lice prema Zemlji, a to znači, da se on okreće u prostoru jednako put mjesечно. Svaka točka na njegovoj površini stalno je izložena Suncu 14 dana, a drugih je 14 dana u tmini i hladnoći. Na strani, koja je izložena Suncu, vlada vrućina od 95 stupnja Celzijevih, dok na drugoj strani u sjeni vlada velika studen od 164 stupnja ispod nultice.

Na Mjesecu — kad ga motrimo durbinom — vide se velike tamne oblasti, razni plininski lanci, pa velike materije tvorbi nalik na vulkanske kratere i drugi oblici ta.

Tamniji predjeli su udubine na Mjesecovoj površini, koje nešto niže leže od njihove okoline. Gledali ih je nazvao morima, i to su bili predjeli, koje je talijanski astronom god. 1638.

Potičimo i pomazimo zvanja

Čudnovato, pa ipak se često događa. Što? To, da se mnogi inače pobožni i pametni ljudi ne ustručavaju sad ovako sad onako plašiti oni, koji žele upadnuti u sjemeništa ili samostan. Mjesto da im pomognu i da ih obdore, oni se trude samo da ih uzimere! »Zvanje je čisto djelo Duha Svetoga.« Oni im hotimično i namjerno riju zmišljeni poteškoće i nevolje u sjemeništa i samostanima. Izpove pred njih, kako je mnogi taj posao nesretan.

Čudno je, kako se mnogi usuduju preuzeti na se strašnu odgovornost, što promišljeno odvrćuaju duše od zvanja, u koje ih učitelj zove. Zaboravljaju opomenu Učiteljevu: »Ja sam vas izabrao. Ruše djelo Božje, a ne razliškaju da je to nepravda, koje ne mogu više popraviti.

Posve je ispravna tvrdnja, da svako zvanje dolazi odzgod, ali što je tako lopravno, da stvorenja, ali što je tako namjere sprečavati i osujetiti ih poticati i promicati. Bog se uvijek služi stvorenjima, da izvrši svoje namjere. Kakav će biti značaj djeteta, da li će već u prvoj mladosti početi prema svetšću sve to ovisi od roditelja i učitelja. Mnogi stvorenja svećenik i redovnik svaki dan zahvaljujući svetšću, što mu je dao dobru majku, koja je još u djetinjanskom srcu uzgajala i njegovala u njenom krlcu zvanja.

Obitelj Vaughan je jedna od najstarijih katoličkih obitelji u Engleskoj. Gospođa Vaughan moljase kroz dvadeset godina svake večeri po jedan sat, da bi joj sva djeca postala redovnici i svećenici, i dala su im za to nekakve križerke stupi u samostan. Od osam sinova šestorica se posvetiše oltaru: jedan kardinal, jedan nadbiskup, jedan biskup, jedan opat, a dvojica najmlađih stupiše u sjemeništa, ali jer su upoznali, da to Bog od njih ne traži, služiše mu revno u svijetu.

Imamo li mi takvih majki? Gospođa Vaughan moli dvadeset godina, da se Bog udostoj priimiti njezinu djecu, a neki roditelji misle, da su se znani kakvi molili iskazati Bogu, ako su iz mnogih poteškoća milostivo dopustili djetetu, da slijedi Božji poziv.

Očevi i majke neprestano predočuju djeci različna zvanja i staleže, da im što više olakšaju izbor. Zar je najzvišljeniji život služba Kralju kraljeva, borba za dragocjene duše, za rasirenje kraljevstva Kristova, za zaslugu, da se o njemu ne kaže nijedna riječ? Zar je taj stalež zasluga, da ga prežirimo i da o njemu nikad ne govorimo? Ili smo mi tako sitni, da ga ne možemo razumjeti, tako krivi, da ne pogledamo i ne pomazemo zvanja kod onih duša, koje ga sigurno imaju?

MJESEC

(Nastavak sa strane 3.)

moraju na Mjesečevoj površini savršeni drukčije izgledati nego kod nas. Mjesečev nebeski svjetlo je vječno tamna pozadina svijetlih točaka — zvijezda — koje ne trepere, i bijele Sunčeve ploče. Mjesečevi stanovnici — Sataniti (kad bi ih bilo) ne bi znali ni za večernji sumrak, ni za jutarnji zor; zalaskom Sunca odjednom bi nastala potpuna tama, a izluzna bi mrak u čas ustupio mjesto punoj svijetlosti dana. Ne bi znali za šarenilo duge, za oblak, za kišu i snijeg, ni što je munja i zvuk, niti upće za nijednu od onih pojava, gdje zrak i njegova svojstva igraju glavnu ulogu.

Stanovnici Mjeseca vidjeli bi našu Zemlju u obliku velike obasjane ploče, po promjeru 4 puta veće, nego što mi vidimo Mjesec. Kada ne bi postojale atmosferske smetnje bili bi u mogućnosti da na Zemljinoj površini raspoznaju kopna i mora. Pri novom Mjeseču (kad je mrižena) u n-še podne Salentiti bi vidjeli na svome nebu Zemlju i na njoj Evropu i Afriku, 6 sati kasnije Ameriku, 12 sati kasnije Tih ocean, nakon 18 sati Aziju, pa zatim opet ponovno Evropu i Afriku. U svom općem običu oko Zemlje stanovnici bi s Mjeseca gledali najprije mladuu Zemlju u obliku srpa, zatim redom »prvu četvrt«, »punu Zemlju«, »posljednju čet-

Iz katoličkog svijeta

Časna Majka Agneza od Isusa

Iz Lisieux-a je stigla vijest, da je u subotu 28. srpnja o. g. preminula t. Majka Agneza od Isusa, priorica samostana Karmelitskog. Ona je rođena sestra sv. Terezije od Djeteta Isusa. Marija Paulina Martin rođena je 7. IX. 1881. u Alansonu. Ušla je u Karmel Lisieux t. X. 1882. Redovničko je odijelo obukla i dobila ime Agneza od Isusa 6. IV. 1883. Svete zavjete je položila na dan Prve sv. Pricesti svete Terezije 8. V. 1884. God. 1949. na dan 8. V. brosaljela je vrbunskas zaruke t. g. 65-godišnjicu svetih zavjeta. Na dan 16. VII. 1884. primila je koprenu. Po odredbi sv. Oca Pija XI. bila je doživota časna Majka Priorica Karmelita Lisieux. U redu je proživjela gotovo 69 godina, a doživjela je 90 godina. C. M. Agneza bila je niska stasna, mršava, crne puti, živih crnih očiju i imala vrlo zgodan glas.

Ona je bila zajedno u istom karmelitskom samostanu sa svojim sestrama Marijom od Presv. Srca, sv. Terezijom od Djeteta Isusa i presv. Lica (od 9. IV. 1888) i Genovevom od presv. Lica i sv. Terezije (Celinom).

Sađa još živi u tom samostanu sama 6. sestra Genoveva, koja je 28. IV. o. g. navršila 87. godine. Sestra Marija umrla je u 80. godini 19. I. 1940. Sestra Leonija umrla je kao redovnica Pohođenja u 79. godini dne 16. lipnja 1941. Sv. Terezija je umrla 30. rujna 1897. u 25. godini života od tuberkuloze (sušice) na plućima. Njihov je oćac umro od teške skleroze 29. VII. 1894. u 71. godini života, a majka od strasnoga raka na grudima i u vratu 28. VIII. 1877. u 48. godini života.

— U HOLLANDJI postoji institut vjeroučitelja »Laetare«. Ovo vjersko društvo se sastoji od mladih djevojaka, koje su sebi stavile u zadatak apostolat obraćajući nekatoľika. Članice ovoga društva polažu rit kanonska zavjeta i, osim rada za oćelive društva, moraju se same brinuti za svoje uzdržavanje. Nove građansko odjelje. Djelovanjem članica ovoga društva zadnjih pet godina je privedeno t. Katoličku Crkvu 500 osoba.

— U RIO DE JANEIRO je održan Interamerikanski kongres za katolički odgoj. Kongres je održan pod počasnim predsjedništvom Predsjednika brazilijske republike. Glavni predmet raspravljanja je »Potpuno odgojno oblikovanje mladeži«.

— VJEROUČITELJI U AUSTRIJI održali su svoj kongres u prisustvu bečkog nadbiskupa kardinala msgra. Innitzera. Kongresu je prisustvovalo 700 što svećenika što svjetovnjaka nastavnika vjeronauka. Kongres je donio rezoluciju, u kojoj se traži da nauka o vjeri bude temelj cjelokupnog odgoja, da vjeronučjelji probude svoje stručno i pedagoško znanje i na kraju, da se broj satova vjeronauka u školama poveća.

— V. INTERNACIONALNI KONGRES katoličkih liječnika završen je nedavno u Parizu. Liječnici su raspravljali o temi: »Katolički liječnik pred problemom oblikovanja moralne savjesti djeteta.« Kongresu je prisustvovalo veliki broj liječnika iz svih katoličkih zemalja. Učesnici kongresa su posjetili Pasteurov Institut.

— ZHORHALLUR ZHORILLSON, poznati islandski intelektualac i direktor Narodne biblioteke na Islandu, obratio se je nedavno s protestantima na katoličezam.

— sve faze kao što mi gledamo našeg pratilaca u svemirskom prostoru. »Mijena Zemlje« bila bi im, kad je nama uštap, a »puna Zemlja« u vrijeme kad je za nas mijena Mjesece.

Mjesec obilazi svoju putanju od mjene do mjene u točno vrijeme od 29 dana, 12 sati, 44 minuta i 3 sekunde, nego skretajući ni milimetar u stranu. To vrijeme nazivamo sinodičkim vremenom ophoda. I Mjesec sa začudnom točnošću obilazi svoj put, vjerno vrši službu našeg pratilaca i noću se srebrnom razlijeva dolom i gorom.

— SVETIŠTU NAŠE GOSPE od Madelenskog rta u Kanadi hodoćastilo je nedavno neobćeno i vrlo dirljivo hodoćaske Frako 1000 ailjepaca iz kanadskih pokrajina Ontario, Quebec i New Brunswick došlo je u ovo svetišće pod vodstvom redovnika o. Rolanda Campbella, koji je i sam silovatelj rođenja, a koji je zarćen za svećenik a prije nekoliko godina po posebnom odobrenju sv. Oca.

— KATOLIČKI NJEMACKO DRUŠTVO za sjedinjenje krmćanskih crkava održalo je u mnogim njemackim gradovima brojne studijske dane o laćkotoć crkvi. U Würzburgu je održan »Tjedan jedinstva« za vrijeme kojeg su u crkvi Augustijanaca održavane službe po istočno-slavenskom obred-u.

— SESTRE SVETOG VINKA otvorile su u jppanskom gradu Obayashi dva dispanzera za japanske parobe, kojih u tom kraju ima na desetak tisuća. Sve usluge ovih dispanzera su besplatne.

— ŠKOTSKOM NARODNOM SVETIŠTU Carlin a Motherwell hodoćastilo je nedavno 24.339 studenata u proslavu proglašenja blaženim pape Pija X. Ovom studentskom škotskom hodoćastu prisustvovali su nadbiskup Glasgova i biskupi Motherwell i Paisley-a. Ovom prigodom je u istom svetišću postavljen i blagoslovljen krp male svetice Marije Goretti.

— SVAJCARSKA prema zadnjem popisu broji 1.750.000 katolića ili 41,4% od ukupnog broja stanovništva.

— U LISIEUX-u je potpuno dovršena restauracija bazilike sv. Terezije od Djeteta Isusa, koja je za vrijeme rata stradala od bombardiranja. Mnogobrojna hodoćasća dolaze tom prilikom u Lisieux malor. Svetleć ruža.

— U EQUADORU je blagoslovljena i započela radom emisijona katolićka radio postaja. Postaja će uz ostalo emitirati vjerske programe i vjerska predavanja.

— JAMES BROCHIE iz Cambere, poznata osoba katoličkog javnog života u Australiji, imenovan je generalnim auditorom Commonwealtha.

— 38. KATOLIČKI SOCIALNI TJE-DAN održan je u francuskom gradu Montpellier-u od 17. do 26. srpnja. Glavni predmet raspravljanja su bili: »Zdravlje i društvo« te »Biološka oćikla i socialna mećelna u službi oćivka«, Zamjenik sv. Oca u Državnom tajništvu msgr. Montini uputio je predsjedniku Tjedna pismo a apostolskim blagoslovljen sv. Oca za uspješni rad Tjedna.

— U KOREJI su uslijed rata katolićke mladež izgubile rit biskupa, 42 svećenika i 10 časnih sestara. Osim toga u sjevernokorejskom gradu Wonsan bilo je zatvoreno 80 katolićkih mislonara.

— U ŠVEDSKOM GRADU BJORKO podignut je veliki željezni križ za uspomenu sv. Angara, apostola Švedske. Švedski katolić obćavaju svake godine hodoćastiti ovome križu.

— NJEMACKA KATOLIĆKA MLADJEZ je organizirala Internacionalni sastanak katolićke mladeži iz oćelje Europe. Do sada je najavljeno oćelje dotakaj 10.000 članova evropskih katolićkih omladinskih organizacija.

— Mgr. IVAN ADEODATO PIAZZA, kardinal, prisustvovala je u svojstvu delegata Sv. Oca svćanosnima prijenosa smrtnih oćetaka sv. Simuna Stoecka iz francuskog grada Bordeaux u engleski grad Aylesford. Iz Engleske će msgr. Piazza oćputovati u Meksiko, gdje će u zastupstvu sv. Oca predsjedavati kongresu u počast 700. godišnjice karmelitskog kćipulara i prisustvovali svećanosm krunjenju kćpa Karmelitske Majke Božje. Iz Meksika će kardinal Piazza oćputovati u Kanadu, gdje će u Ottawi posvetiti novog pomoćnog biskupa msgra. Maksuma Tessir.

— U NOVOJ ŠKOTSKOJ, kanadskoj pokrajini, preko 80.000 osoba je prisustvovalo zaključnim svećanosnima Tjedna krunćarskog pokreta. Sakupljenom mnoštvu je održao propovjed o. Patrick Payton, utemeljitelj i direktor »Family Rosary Crusade« (Obćiteljski krunćarski pokrće).

Svećanosť u raj

(Ruska legenda)

Gospodin je pozvao u Raj na svećanosť sve Kreposti, i to samo Kreposti. Kreposti su došle u Raj i stale oko prijelosta Gospodnjega. One su se međusobno razgovarale i pričale o dobru, što su ga učinile na zemlji.

Gospodin je slušao i smijelio se. Jer su se često na zemlji suritale. Same su dvije Kreposti šćitile i promatrala jedna drugu od glave do pete, a oćija im se moglo pročitati pitanje: »Koji si ti Kreposti?«

Gospodin im se približio i zapita ih: »Dakle, vi se ne poznate?«

— »Ne, nikada se do sada nismo vidjele.«

Gospodin ih predstavi jednu drugoj: jedna se zvala DOBROČINSTVO, a druga ZAHVALNOST.

Prvi njihov sastanak bio je tek u Raju.

Moraš umrijeti

Rimski sv. vojitelj pod vodstvom Antonija, strica istoimenog glasovitog triumvira, jednom opsjedali grad Peruggiu. Grad se hrabro borio, ali iscrpljen gladu i žedom morade se na koncu predati, no uz uvjet, da se ne ćnista dogoditi gradskim senatorima.

Bilo je oćebano, ali nije izvršeno. I senatori blijedi od straha prolazili su ispred pojedinih oćicira pogledavajući ih oćima, koje su molile za milost.

»Ja sam učinio velike zasluge za republiku...« govorio je jedan.

— Nije važno, moraš umrijeti!.

— »Ja sam još mlad, borit ću se u vašoj vojsci, slijedit ću vas po kopnu i po moru...« govorio je drugi.

— Nije važno, moraš umrijeti!.

»Ja sam prebogot: sva moja zemlja, sve moje zlatu, svi moji robovi, bit ću vađić. Vojskovođa se sarkastično nasmića, pogleda ga svojim zatarenim oćima i reće: »Naprijed, moraš umrijeti!«

»Moraš umrijeti! Ta sudbonosna rijeć ponavljala se nad glavom svakoga ćovjeka, kad prolazi ispred trbne žiwoa.«

Bogat sam! — Nije važno, moraš umrijeti!

Časćen sam! — Nije važno, moraš umrijeti!

Lijepa sam! — Nije važno, moraš umrijeti!

Mlad sam, potreban sam svojoj domovini i svojoj oćitelji! — Nije važno — moraš umrijeti!

Zato, dragi ćitatelju,

— »Smić se na te, se ćeti, Sto na zemlji postojeti!«

Što vidiš

Prića se, da je kardinal Wiseman jednoga dana primio u posjet nekog svoj prijatelja, koji je još bio protestant. Govorili su na dugo i ćitko. Raspravljajući su o ćkroć svim glavnim dogmama, ali kardinal nije uspio izvjeriti svoga prijatelja ni u jednu. Tada kardinal napisu jedne rijeć na papirić pa je pokrije a jednim metalnim novcem i zapita protestanta:

— Što vidite?

— Sterlingu.

— I ništa drugo?

— Ne!

Tada kardinal digme sterlingu i zapita:

— Što sada vidiš?

— Vidim: »Bog«

— Što ti je smetalo, da nisi vidio Boga?

Prijatelj se zacrveni i ne odgovori. Tako ćini i ćitrac, koji stavlja pred svoje oćel novac i ne vidi ni Boga, ni Njegov zakon, ni Njegovu milost, ni svoga bližnjega.